

dende Embedsledighed, saa at Tantiømen, i alt Fald med Tiden, kan falde bort ogsaa for de højere Embeders Vedkommende.

Om de andre Forslag har jeg ikke mange Bemærkninger at gøre. Om Forslaget om Lønninger ved Assistenshuset skal jeg kun sige, at jeg finder den foreslaaede Forhøjelse af ca. 40 pCt. noget rigelig. Det samme gælder Forslaget til Lov om Stempelpapirforvalterens Lønning, der foreslaas forhøjet med 20 pCt. Det forekommer mig at være lidt rigeligt ved disse Embeder, der i Forvejen ere ret pænt aflagte.

Med Hensyn til de militære Forslag skal jeg kun sige dette — det glæder mig, at jeg kan sige det ogsaa paa mit Partis Vegne —, at vi ikke kunne stemme derfor, uden at Regeringen samtidig paaviser Besparelser paa andre Omraader. Naar Kravet om Besparelser rejses for Statsbanernes og Postvæsenets Vedkommende, maa den højtærede Regering ogsaa finde Vej og Midler til at paavise Besparelser paa Militærvæsenets Omraade, saa at de paagældende Lønningslove kunne gennemføres uden forhøjede Udgifter for Statskassen.

Med disse korte Bemærkninger kan jeg slutte med at udtale Haabet om, at det gennem Arbejdet i Udvalget skal lykkes os at naa et Resultat, der kan tilfredsstille til alle Sider.

H. L. Jørgensen: Jeg har lagt Mærke til i min ikke ganske korte Rigsdagsperiode, at der er visse Lovforslag, endogsaa betydelige Lovforslag, som have en vis triviel Gang her i Tinget. Der bliver kun talt kort om dem, man har en Følelse af, at der ikke er stor Begejstring for dem. Jeg har ogsaa lagt Mærke til, at Lovforslag af denne Art kun finde en daarlig Modtagelse hos den store Befolkning. Nu kan man maaske sige, i al Almindelighed, at der med Hensyn til Lovforslag om Lønninger ikke er nogen Begejstring, hverken hos dem, der skulle vedtage Lovforslagene, eller hos dem, der skulle betale Udgifterne derved, maaske ikke en Gang altid hos dem, der skulle modtage Lønningerne. Det beror vel paa, at man ikke altid er vis paa, at disse Lovforslag have deres Berettigelse. Naar der desuagtet i de senere Aar fremkommer Lønningslovforslag i ret rigeligt Maal, tror jeg, det for en Del hidrører fra, at der øves et Pres fra Tjenestmændenes Side og maaske ogsaa fra anden Side.

Jeg kan forstaa, at de enkelte Ministre selv i deres høje Embeder have Van-

skelighed ved at modstaa det store Pres fra Tjenestmændenes Side. Der er ogsaa nu kommet en Omstændighed til, som gør Forholdene endnu vanskeligere. Det har ikke været Brug for, at Folketinget rejste Krav om Lønforhøjelse. Det har altid været de til enhver Tid siddende Regeringer, som ere komne med Krav paa Tjenestmændenes Vegne. Men i de sidste Aar har det ikke været saaledes, idet der fra adskillige Sider i selve Rigsdagen idelig er rejst Krav i den Retning, hvad der har givet Presset fra Tjenestmændenes Side en stærkt forøget Vægt, medens det paa den anden Side har svækket den Modstandskraft, som Regeringens Medlemmer ellers vilde have i de paagældende Tilfælde.

Det er ganske rigtigt, som den højtærede Finansminister udtalte ved Forelæggelsen, at naar han nu kom med en stor Mundfuld, maaske en noget større, end vi syntes var ret, havde vi selv nogen Skyld deri. Deri kunde der ligge en Bebrejdelse overfor dem, der maaske se paa saadanne Love som jeg, en Bebrejdelse for, at vi ikke altid have sagt til i Tide. Men jeg vil dog sige, at naar man nu saa almindeligt her hører Tale om Lønforhøjelser ved alle mulige Lejligheder, saa kommer man til at se paa det som noget, Traditionen fører med sig, noget, der skal til, og saa venter man med at tale derom, indtil Handlingens Tid kommer. Men nu er det Handlingens Tid; jeg synes, det nu er paa Tide, at vi tage til Orde overfor den ikke helt berettigede Fordring, der her stilles. At der vilde komme Krav om Lønningsforhøjelse, vare vi vel alle klare over allerede den Gang, da der blev nedsat en Kommission af Embeds- og Tjenestmænd til at overveje Lønningsforholdene. Vi kunde jo være ganske sikre paa, at deres Beslutninger vilde resultere i at forlange højere Løn.

Nu er den højtærede Finansminister paa egne og Kollegers Vegne altsaa kommen med sit Forslag, og det forbauser mig noget, at det har et saa stort Omfang. Man har søgt Støtte derfor i de glimrende Tider, i de ganske udmærkede Konjunkture, særlig for Landbruget. Jeg vil dertil sige, at de glimrende Tider maaske mere raade i de Herrers Fantasi, som ikke have med Landbruget at gøre, end virkelig ere til Stede. Man har ogsaa søgt en Støtte for Forslaget deri, at man nu skal have Ensartethed for alle Etater. Selvfølgelig anerkender jeg denne Betragtning Rigtighed; men derfor mener jeg ikke, at man